

Publicerad 2010-08-20 17:30 av Mercy

hej

Säger hej.

Tänderna skallrar.

Av kyla.

Men mest av nervositet.

Du ger mig en sån där blick.

Som bara du kan ge.

(En sån där, som gör att det känns som att vi är ensamma i världen, du&jag)

Den värmer mig.

Jag omfamnar dig, du känns så tunn.

Som att du håller på och avdunstar.

Mot andra moln.

Rösten är som sprickor i en bergsvägg.

Där vattnet försöker trycka sig in men forsar ner istället.

Gravitationen.

Det är något som är annorlunda.

Jag tror det är du.

Jag står kvar än.

I samma fotspår och undrar.

Vad var det som hände?

Med resten av världen.

När vi höll andan.

Och kysstes.

För nu är världen så påtagligt levande.

Vid varenda kyss.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mercy med Poeter.se id #34052 innehar upphovsrätten